

ЛЕГЕНДАРНИЙ ДЕТЕКТИВ, ЗАПЛУТАНІ
СПРАВИ, НЕБЕЗПЕЧНІ ЗЛОЧИНЦІ

Одинадцять оповідань про пригоди найвідомішого детектива усіх часів — Еркюля Пуаро. Історії, що визнані класикою детективного жанру. Всі розповіді з цієї збірки екранізовано.

Якщо скоєно злочин, то десь зачався злочинець. Якщо він є — його можна знайти. Для Еркюля Пуаро не існує справи, яку не можна розкрити. Геніальний детектив здатний відшукати втрачені древні реліквії і розгадати загадкову смерть чоловіка, який напередодні застрахував себе на чималеньку суму. Пограбування на мільйон доларів та крадіжка коштовностей, приголомшливе викрадення прем'єр-міністра й справа про зниклий заповіт — кмітливий детектив приймає кожний виклик і починає чергове захопливе розслідування!

www.agathachristie.com

ISBN серії

ISBN 978-617-12-6900-2

9 786171 269002

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6898-2

9 786171 268982

АГАТА КРІСТІ

ПУАРО ВЕДЕ СЛІДСТВО

Agatha Christie®

АГАТА
КРІСТІ

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

ПУАРО
ВЕДЕ СЛІДСТВО

Agatha Christie[®]

ЛЕГЕНДАРНИЙ ПУАРО

AGATHA CHRISTIE

POIROT
INVESTIGATES

Stories

HARPER

АГАТА КРИСТІ

ПУАРО
ВЕДЕ СЛІДСТВО

Збірка

ХАРКІВ КЛУБ
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111

К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Christie A. Poirot Investigates : Stories / Agatha Christie. —
London : HarperCollins, 2016. — 220 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Антоніни Ящук*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Poirot Investigates © 1924
Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «Пуаро веде слідство» © 2019
Agatha Christie Limited. All rights reserved

ISBN 978-617-12-6898-2

ISBN 978-617-12-6900-2 (серія)

ISBN 978-0-00-816483-6 (англ.)

- © Неміро Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

ЗІРКА ЗАХОДУ

Я стояв біля вікна в кімнаті Пуаро, ліниво поглядаючи на вулицю.

— Оце так! — раптом вихопилося в мене.

— Що там, *mon ami*?¹ — спокійно запитав Пуаро, не підводячись із затишного крісла.

— Це ви спробуйте пояснити, що відбувається! Ось факти: вулицею йде молода леді, багато вбрана — модний капелюшок, розкішне хутро. Вона йде повільно й уважно розглядає будинки. І не бачить, що її переслідують троє чоловіків і немолода жінка. Ось до них приєднується хлопча-чина-посильний, він показує на леді й розмахує руками. Що за драма розігрується в нас на очах? Невже ця розкішна леді — шахрайка, а троє чоловіків позаду — детективи, які хочуть її схопити? А може, це вони — негідники, які збираються напасти на невинну жертву? Що скаже наш видатний детектив?

¹ Друже (фр.). — Тут і далі прим. пер.

— Видатний детектив, *mon ami*, як завжди, обере найпростіше. Він встане і подивиться сам, — і мій друг теж підійшов до вікна.

За мить він задоволено захихотів.

— Ви, як завжди, дивитеся на факти крізь рожеві окуляри романтизму. Це міс Мері Марвелл. Кінозірка. За нею йде табунець шанувальників, вони впізнали її на вулиці. І, *en passant*¹, любий мій Гастінгсе, міс Марвелл їх давно помітила!

Я засміявся.

— Тепер усе ясно! Але тут ви не розгадували загадку, Пуаро, а просто впізнали цю леді.

— *En vérité!*² Але скільки разів ви бачили Мері Марвелл на екрані, *mon cher?*³

Я задумався.

— Певно, з десятків разів.

— А я — лиш один! Але саме я впізнав її, не ви.

— У реальності вона зовсім не така, як на екрані, — промимрив я.

— *Sacré!*⁴ — вигукнув Пуаро. — Невже ви сподівалися побачити міс Марвелл на вулицях Лондона в ковбойському капелюсі, босоніж або

¹ До речі (*фр.*).

² Це правда (*фр.*).

³ Мій любий (*фр.*).

⁴ О Боже (*фр.*).

в образі ірландської дівичі з копицею рудих кучерів? Вас постійно відволікають якісь дрібні деталі! Пригадайте справу балерини Валері Сент-Клер.

Я роздратовано стелу плечима.

— Утім, не переймайтеся, *mon ami*, — зронив, заспокоївшись, мій друг-детектив. — Не всім же бути Еркюлями Пуаро! Що поробиш.

— Ви — найбільший ваш прихильник з усіх, кого я знаю! — вигукнув я напівзахоплено, напівсердито.

— Звісно. Бо якщо людина — унікум, вона про це знає! І не тільки вона — якщо я не помиляюся, міс Мері Марвелл поділяє мою думку.

— Що?

— Поза всяким сумнівом. Вона йде сюди.

— Як ви здогадалися?

— Дуже просто. Ця вулиця — вона ж не належить до фешенебельних, *mon ami*. Тут не живуть ні знамениті лікарі, ні знамениті дантисти, ні навіть знамениті модистки! Зате тут живе знаменитий детектив. *Oui*¹, мій друже, я став модним, *dernier cri*!² Люди кажуть одне одному: «*Comment?*»³ Ви

¹ Так (фр.).

² Сучасним (фр.).

³ Як? (фр.).

загубили свій золотий портсигар? Сходіть до того симпатичного бельгійця. Він такий чудовий! Усі до нього ходять! *Courez!*¹» І вони прибігають! Табунами, *mon ami!* З найдурнішими проблемами! — унизу пролунав дзвінок. — Ну, що я вам казав? Ось і міс Марвелл.

Пуаро, як завжди, мав рацію. За хвилину американську кінозірку провели до нас, і ми підвелися їй назустріч.

Мері Марвелл, поза сумнівом, була одною з найпопулярніших кінозірок. Вона лиш недавно прибула в Англію разом із чоловіком Ґрегорі Рольфом, теж кіноактором. Вони одружилися близько року тому в Штатах, і тепер уперше приїхали сюди. Їм влаштували розкішний прийом. Усі відразу почали захоплюватися Мері Марвелл, її чудовим вбранням і багатими хутрами, її прикрасами, особливо одною — вишуканим діамантом, який почали називати, на честь його власниці, «Зіркою Заходу». Про цей знаменитий камінь багато писали правди й вигадок, і ходили чутки, що він застрахований на величезну суму — п'ятдесят тисяч фунтів.

Усі ці подробиці пригадалися мені, поки я разом із Пуаро вітав нашу прекрасну клієнтку.

¹ Біжіть (*фр.*).

Міс Марвелл була мініатюрна, струнка і дуже гарна, схожа на маленьку дівчинку з великими невинними синіми очима.

Пуаро підсунув їй стільця, і вона одразу заговорила.

— Боюся, ви будете не найкращої думки про мене, мосьє Пуаро, але шановний лорд Кроншоу розповів мені вчора ввечері, як віртуозно ви розгадали загадку смерті його небожа, і я подумала, що просто мушу звернутися до вас за порадою. Можливо, це не більше ніж дурний жарт — Грегорі так каже — але цей жарт до смерті мене налякав.

Вона зупинилася перевести подих. Пуаро підбадьорливо всміхнувся.

— Продовжуйте, мадам. Я досі не все розумію.

— Усе через ці листи. — Міс Марвелл розстібнула сумочку, дістала звідти три конверти й подала Пуаро.

Той почав уважно їх розглядати.

— Дешевий папір — ім'я й адресу акуратно надруковано на машинці. Подивимося, що всередині. — Він вийняв листи.

Я схилився над плечем Пуаро, теж силкуючись розгледіти напис. Це було одне-єдине речення, надруковане так само акуратно, як і адреса на конверті. Ось що воно повідомляло:

«Великий діамант — ліве око бога — має повернутися туди, звідки його взяли».

Другий лист точно повторював перший, а от третій був більш розгорнутий:

«Вас попередили. Ви не послухалися. Тепер ми заберемо діамант. Коли місяць буде вповні, два діаманти — ліве і праве око бога — повернуться на своє місце. Так написано».

— Перший лист я сприйняла за жарт, — пояснила міс Марвелл. — Другий мене спантеличив. Третій надійшов учора, і мені здалося, що ця справа, можливо, серйозніша, ніж я думала спочатку.

— Бачу, ці листи надійшли не поштою.

— Ні, їх власноруч приніс мені *китаєць*. Це мене і лякає.

— Чому?

— Тому що саме в китаєця Грегорі купив цей камінь три роки тому, у Сан-Франциско.

— Я так розумію, мадам, що ви говорите про діамант...

— «Зірка Заходу», — підтвердила міс Марвелл. — Саме так. Грегорі пригадує, що з цим каменем була пов'язана якась історія, але кита-

ещь, який продав прикрасу, нічого до пуття не розповів. Грегорі каже, що той продавець, здається, був страшенно наляканий і гарячково поспішав позбутися каменя. Він узяв за нього лиш одну десяту справжньої вартості. Цей діамант Грегорі подарував мені на весілля.

Пуаро задумливо кивнув.

— На позір видається, що вся ця історія — не більше ніж романтична побрехенька. Але хтозна? Прощу вас, Гастінгсе, подайте мені мого щоденничка.

Я виконав прохання Пуаро.

— *Voyons!*¹ — сказав Пуаро, гортаючи сторінки. — Коли буде повня? А, цієї п'ятниці. Отже, в нас є три дні. *Eh bien*², мадам, ви хочете, щоб я висловив свою думку про всю цю історію — ось вона, моя думка. Ваша *belle histoire*³ може виявитися простою містифікацією — а може й ні. Раджу вам віддати діамант мені на зберігання до п'ятниці, а потім уже будемо щось вирішувати.

Обличчя актриси на мить спохмурніло, і вона зніяковіло відповіла: — Боюся, це неможливо.

¹ Погляньмо (*фр.*).

² Що ж (*фр.*).

³ Красива історія (*фр.*).

— Ви ж маєте його з собою, *hein?*¹ — Пуаро дивився їй просто в очі.

Жінка секунду повагалася, а потім вийняла з вирізу сукні тонкий довгий ланцюжок і нахилилася, розкривши долоню. В руці у неї поблискував камінь, наче білий вогник, закутий у витончену платинову оправу.

Пуаро захоплено зітхнув.

— *Épatant!*² — прошепотів він. — Дозвольте, мадам? — Детектив узяв прикрасу й уважно розглянув її, а потім із поклоном повернув власниці. — Пречудовий камінь, без жодного ганджу. Ах, *cent tonnerres!*³ І ви носите його з собою, *comme ça!*⁴

— Ні-ні, насправді я дуже обережна, мосьє Пуаро. Зазвичай він лежить замкнений у моїй скриньці для коштовностей, яку я зберігаю в готельному сейфі. Ви, певно, чули, ми зупинилися в «Магніфіценті». Я лише сьогодні взяла камінь із собою, щоб показати вам.

— І ви залишите його тут, *n'est-ce pas?*⁵ Ви ж послухаете татуся Пуаро?

¹ Чи не так (*фр.*).

² Приголомшливо (*фр.*).

³ Тут: Боже! (*фр.*)

⁴ Так (*фр.*).

⁵ Правда (*фр.*).

— Річ у тім, мосьє Пуаро, що у п'ятницю ми їдемо на кілька днів на гостину в маєток лорда й леді Ярдлі.

Коли я почув це прізвище, в моїй голові озвалися невиразні спогади. Ходили якісь плітки, пов'язані з Ярдлі — але які? Кілька років тому лорд із леді відвідали Сполучені Штати, і після цього поповзли чутки, що його світлість дуже близько познайомився там із кількома прекрасними дамами. Але було там щось іще, якісь розмови про зв'язок леді Ярдлі з кінозіркою з Каліфорнії... І раптом мене осяяло: це ж був, власне, Грегорі Рольф!

— Відкрию вам маленький секрет, мосьє Пуаро, — продовжувала міс Марвелл. — У нас до лорда Ярдлі є одна справа. Можливо, ми домовимося, щоб він дозволив нам зняти фільм у своєму родинному маєтку.

— У маєтку Ярдлі? — з цікавістю вигукнув я. — О, та це ж одне з найкрасивіших місць в Англії!

Міс Марвелл кивнула.

— Думаю, це справжній середньовічний замок. Але лорд за це просить чималі гроші, і я, звісно, ще не знаю, чи вдасться укласти угоду. Втім, ми з Грегом завжди любили поєднувати справи з розвагами.

— Але... Перепрошую, якщо я чогось не розумію, мадам... Ви ж можете поїхати в маєток Ярділ і без діаманта?

Погляд міс Марвелл став пронизливим і суворим, від дитячої невинності не лишилося й сліду. Вона раптом почала здаватися значно старшою.

— Я хочу, щоб прикраса була на мені.

— Напевно, — вихопилося в мене, — в колекції Ярділ є багато знаменитих коштовностей, і серед них — великий діамант?

— Саме так, — зронила міс Марвелл.

Я почув, як Пуаро пробурмотів: «Ага, *c'est comme ça!*¹» А тоді сказав голосно:

— Отже, ви вже знайомі з леді Ярділ або її знає ваш чоловік? — як завжди, йому пощастило вивести нашу співрозмовницю на чисту воду (свою удачу в цих питаннях Пуаро гордо називає обізнаністю в психології людини).

— Грегорі познайомився з нею, коли леді відвідувала Штати три роки тому, — сказала міс Марвелл. Вона мить повагалася, а потім швидко запитала: — Хтось із вас читає «Світську хроніку»?

Ми з Пуаро, опустивши очі, зізналися, що маємо за собою такий гріх.

¹ Саме так (фр.).

—Я питаю, тому що в останньому номері є стаття про знамениті коштовності, і там ідеться про дещо цікаве...

Я підвівся, підійшов до столу й повернувся з найсвіжішим номером газети. Міс Марвелл узяла її в мене, знайшла статтю і почала читати вголос:

«Серед інших знаменитих каменів згадаємо “Зірку Сходу” — цей діамант належить родині Ярдлі. Предок нинішнього лорда Ярдлі привіз цю коштовність із Китаю, а разом із нею — романтичну історію. Кажуть, що камінь був колись правим оком ідола, який стояв у храмі. Ліве око також прикрашав діамант такого розміру і форми. Існувало передбачення, що цей другий камінь теж мали вкрасти. “Одне око потрапить на Захід, а друге — на Схід, аж поки вони знову зустрінуться. І тоді їх буде врочисто повернуто богам”. За цікавим збігом, зараз в Англії перебуває камінь, який за описом дуже нагадує діамант із історії, і називається він “Зірка Заходу”. Коштовність належить знаменитій кіноакторці міс Мері Марвелл. Цікаво було б порівняти обидва камені».

Жінка замовкла.

— *Épatant!* — пробурмотів Пуаро. — Поза всяким сумнівом, це щирісінька вигадка. — Він повернувся до Мері Марвелл. — І ви не боїтеся, мадам? Невже вас не мучать погані передчуття? Невже не хвилюєтеся, що коли зведете сіамських близнюків до купи, одразу нізвідки вигулькне китаєць і — *hey presto!*¹ — забере їх назад у Китай?

Пуаро говорив із усмішкою, але я відчув, яка серйозність бриніла в його голосі.

— Я не вірю, що діамант леді Ярдлі може красою зрівнятися з моїм, — відказала міс Марвелл. — Зрештою, мені цікаво подивитися й переконатися на власні очі.

Не знаю, що на це мав сказати Пуаро, бо в ту мить двері розчахнулися, і в кімнату рішуче увійшов вродливий чоловік. Це був справжній романтичний герой, від чорних хвиль пишного волосся до кінчиків модних шкіряних черевиків.

— Я ж казав, що наздожену тебе, Мері, — видихнув Ґрегорі Рольф. — І от я тут. Ну, і що ж мосьє Пуаро каже про нашу проблемку? Що це якийсь розіграш? Він згоден зі мною?

¹ Хутенько (*im.*).

Пуаро стримано всміхнувся до знаменитого актора. Кумедно, якими несхожими були ці двоє чоловіків.

— Розіграш чи не розіграш, містере Рольф, — сухо сказав детектив, — але я порадив мадам, вашій дружині, не брати із собою діамант у гості до Ярдлі у п'ятницю.

— Цілковито поділяю вашу думку, сер. Я вже казав це Мері. Та ба! Це ж жінка, і хіба вона потерпить, щоб інша мала на собі гарніші коштовності, ніж вона?

— Не мели дурниць, Грегорі! — різко кинула міс Марвелл, але щоки її спалахнули.

Пуаро стенив плечима.

— Мадам, я дав вам раду. Більше нічого не можу зробити. *C'est fini*¹.

Він вклонився і провів обох гостей до дверей.

— *O la la*, — сказав Пуаро сам до себе, вертаючись у крісло. — *Histoire des femmes!*² Хороший чоловік, усе зробив правильно. *Tout de même*³, який невихований. Страшенно.

¹ Це все (*фр.*).

² Жіночі історії (*фр.*).

³ Та все ж (*фр.*).

Я поділився з Пуаро тим, що згадав про Рольфа, і він закивав на мої слова.

— Я так і думав. Усе-таки в цій історії криється щось цікаве. З вашого дозволу, *мон амі*, я піду подихаю свіжим повітрям. Дочекайтеся мого повернення, благаю вас, я не гулятиму довго.

Я вже був закуняв у кріслі, аж тут у двері постукала пані, в якої ми винаймали квартиру.

— До мосьє Пуаро прийшла ще одна леді, сер. Я сказала їй, що пан вийшов, але вона каже, що зачекає, бо приїхала здалеку.

— О, запрошуйте її сюди, місіс Мерчісон. Можливо, я чимось зможу їй допомогти.

За хвилину відвідувачку провели до мене. Я впізнав її, і мені перехопило подих. Портрет леді Ярдлі не раз траплявся мені на очі у світській хроніці, тому я добре знав це обличчя.

— Прошу, сідайте, леді Ярдлі, — підсунув я стільця. — Мій друг Пуаро вийшов, але запевнив мене, що невдовзі повернеться.

Вона подякувала і сіла. Це була натура зовсім іншого типу, ніж Мері Марвелл. Висока, темно-волоса жінка з племенистими очима та гордовитим білим лицем — лише її вуста затаїли тугу.

Я раптом відчув, що хочу вразити нашу відвідувачку. Чом би й ні? У присутності Пуаро я зав-

жди соромився і боявся показати себе не з найкращого боку. Але ж і я теж трохи знаю дедукцію! Піддавшись внутрішньому поштовху, я нахилився вперед.

— Леді Ярдлі, я знаю, чому ви тут. Вам надси-
лали листи з погрозами, в яких ішлося про діамант.

Схоже, я вгадав. Жінка втупилася в мене, лице її сплотніло, а уста розтулилися.

— Ви про них знаєте? Звідки?

Я всміхнувся.

— Логіка, леді. Якщо міс Марвелл отримувала листи з попередженнями...

— Міс Марвелл? Вона тут уже побувала?

— Щойно пішла. Як я казав, якщо вона, власниця одного з діамантів-двійників, отримала кілька таємничих попереджень, то ви, власниця другого каменю, теж мали б їх отримати. Бачите, все дуже просто. Отже, я вгадав, вам теж надходили дивні повідомлення?

Леді Ярдлі повагалася мить, ніби не знаючи, довіряти мені чи ні, а тоді схилила голову, ледь усміхаючись.

— Саме так, — підтвердила вона.

— І їх теж приносив особисто якийсь китаєць?

— Ні, вони надходили поштою. Але скажіть, із міс Марвелл трапилося те саме, що й зі мною?

Я переказав леді все, що відбулося цього ранку. Вона слухала дуже уважно.

— Усе збігається. Мої листи — це копії повідомлень, надісланих їй. Так, мені їх надсилали поштою, але папір покропили якимись цікавими парфумами, які нагадували мені китайські ароматичні палички і Схід. Що ж усе це означає?

Я похитав головою.

— Це нам і треба з'ясувати. Ви маєте листи з собою? Можливо, поштові марки щось нам підкажуть.

— На жаль, я їх знищила. Розумієте, тоді я подумала, що це просто дурний жарт. Невже якась китайська банда справді хоче повернути діаманти на місце? Не дуже віриться.

Ми перебирали факти ще раз і ще, але ніяк не могли розгадати таємницю. Врешті леді Ярдлі встала.

— Думаю, мені немає потреби чекати на мосьє Пуаро. Ви ж можете переказати йому нашу розмову? Дуже вам дякую, містере...

Вона завмерла з простягнутою рукою.

— Капітан Гастінгс.

— Звісно! Як я могла забути! Ви ж приятель Кавендішів, правда? Це Мері Кавендіш порадила мені звернутися до мосьє Пуаро.

Коли повернувся з прогулянки мій друг, я з гордістю оповів йому про те, що сталося за час його відсутності. Він суворо допитав мене про деталі нашої зустрічі, і з тону його голосу я відчув, що Пуаро не радий, що гуляв під час цієї важливої розмови. Я навіть здивувався, що мій дорогий друг заздрить мені. Він так звик постійно применшувати мої здібності, що навіть розчарувався, коли не зміг знайти жодної зачіпки для критики. Я ж у глибині душі був собою задоволений, хоча й потай боявся роздратувати Пуаро, адже щиро любив свого дивовижного друга, попри його екстравагантність.

— *Bien!*¹ — сказав Пуаро за кілька хвилин із таємничим виразом обличчя. — Наша історія набирає обертів. Прошу вас, передайте мені довідник англійських аристократів із он тієї полиці. — Він погортав сторінки. — Ось воно! «Ярдлі... віконт у десятому коліні, учасник війни в Південній Африці...» *tout ça n'a pas d'importance...*² «одружився 1907 року з її світлістю Мод Стоппертон, четвертою донькою барона Коттеріля третього...» гм, гм, гм... «має двох доньок, 1908 і 1910 року

¹ Добре (фр.).

² Це не важливо (фр.).

народження... Член клубів... має нерухомість...». *Voilà*¹, ця інформація нам не дуже допомогла. Але завтра вранці ми побачимо цього *мілорда*!

— Що?

— Так. Я надіслав йому телеграму.

— Я думав, ви вже вмили руки!

— Я не виступаю в інтересах міс Марвелл, оскільки вона не бажає слухати моїх порад. Тепер я діятиму тільки для власного задоволення — задоволення Еркюля Пуаро! Мені дуже кортить упхнути носа в цю справу.

— І ви спокійнісінько змушуєте лорда Ярдлі мчати в місто тільки для того, щоб отримати задоволення? Сумніваюся, що йому це сподобається.

— *Au contraire*², якщо я допоможу йому зберегти родинну коштовність, він буде мені дуже вдячний.

— О, значить, ви все-таки думаєте, що камінь можуть вкрасти? — з інтересом запитав я.

— Я знаю це майже напевно, — спокійно відказав Пуаро. — Усе на те вказує.

— Але як...

¹ Тут: ну от (*фр.*).

² Навпаки (*фр.*).

Пуаро зупинив мої запитання легким помахом руки.

— Прошу вас, не тепер. Не забиваймо собі голови. Погляньте-но краще на довідник, куди ви його поставили! Невже не бачите, що найвищі книжки стоять на найвищій полиці, трохи нижчі — на наступній, і так далі. У нас є порядок, *method*¹, а це, як я вже не раз вам казав, Гастінгсе...

— Саме так, — квапливо підтвердив я і поставив фоліант туди, де він мав стояти.

* * *

Лорд Ярдлі виявився жвавим галасливим чоловіком спортивної статури з червонуватим обличчям, і добродушна привітність робила його вельми привабливим, навіть попри явну відсутність високого інтелекту.

— Незвичайна це справа, мосьє Пуаро. Яюсь я не складу всієї картини в голові. Моя дружина що, отримувала якісь дивні листи, такі самі, як міс Марвелл? І до чого все це?

Пуаро передав йому примірник «Світської хроніки».

¹ Метод (фр.).

— Найперше, мілорде, дозвольте вас запитати, чи всі викладені тут факти відповідають реальності?

Його світлість узяв газету й пробіг очима статтю. Чоловікове обличчя потемніло від гніву.

— Брехня! — врешті вибухнув він. — Не було ніякої романтичної історії, пов'язаної з каменем. Його взагалі, здається, з Індії привезли. Ніколи не чув ні про яких китайських божків.

— Та все ж камінь називають «Зіркою Сходу».

— І що? — проревів лорд.

Пуаро ледь помітно посміхнувся, але прямо не відповів.

— Прошу вас, мілорде, довіртеся мені. Якщо ви беззастережно віддасте справу в мої руки, я майже певен, що зможу відвернути катастрофу.

— Думаєте, щось-таки за цими всіма фіглями-міглями стоїть?

— Чи не могли б ви зробити те, що я вас прошу?

— Звичайно, але...

— *Bien!* Тоді дозвольте поставити вам кілька запитань. То ви кажете, що вже уклали з містером Рольфом цю угоду, пов'язану з маєтком Ярділі?

— О, то він вам про це вже розказував? Ні, ми ще ні про що конкретно не домовилися. — Лорд

повагався, і його обличчя почервоніло ще більше. — Буду говорити чесно. Я справжнісінький осел, мосьє Пуаро, і я по вуха в боргах. Але я хочу з них вибратися. Я люблю своїх дітлахів і дуже хочу, щоб усе знову стало як раніше, і щоб ми й далі жили там само. Грегорі Рольф пропонує мені круглу суму — її вистачить, щоб знову стати на ноги. Але мені не хочеться погоджуватися: ненавиджу весь цей набрід, зле стає від самої думки, що вони будуть крутитися навколо маєтку зі своїми ігрищами. Втім, погодитися таки доведеться — а інакше... — Лорд раптово замовк.

Пуаро поглянув йому просто в очі.

— Отже, у вас є запасний варіант? Дозвольте я вгадаю? Продати «Зірку Сходу»?

Лорд Ярдлі кивнув.

— Так. Ця коштовність передається в моїй родині з покоління в покоління, але яка різниця. Правда, покупця знайти не так уже й легко. Гоффберг із Гаттон-Гардена взявся допомогти мені знайти покупця, але він має поспішити, інакше нічого не вийде.

— Ще одне запитання, *permettez*¹. Леді Ярдлі, до якого варіанту схиляється вона?

¹ Дозвольте (*фр.*).

— О, вона виступає проти того, щоб я продав коштовність. Жінки, ви ж розумієте, всі вони в захваті від цих кіношних штук.

— Розумію, — сказав Пуаро. Він трохи помовчав, роздумуючи, а потім зірвався на ноги. — Ви ж одразу повернетесь в маєток? *Bien!* Не кажіть нікому ні слова — *нікому*, зрозуміло? І очікуйте нас із візитом сьогодні ввечері. Ми приїдемо близько п'ятої.

— Добре, але я не...

— *Ça n'a pas d'importance*, — м'яко сказав Пуаро. — Ви ж хочете, щоб я вберіг ваш дорогоцінний діамант від крадіжки, *n'est-ce pas?*

— Так, але...

— Тоді робіть, як я вам сказав.

Сумний і збитий з пантелику аристократ пішов геть із нашої кімнати.

* * *

У маєток Ярдлі ми прибули о пів на шосту. Величавий дворецький провів нас у старовинну залу, стіни якої були обшиті панелями, а в каміні палало жарке полум'я. Нашим очам відкрилася зворушлива картина: темноволоса леді Ярдлі схилилася над світлими голівками двох своїх дітей,

а лорд Ярдлі стояв коло них, і його обличчя було осяяне теплою усмішкою.

— Мосьє Пуаро і капітан Гастінгс! — оголосив дворецький.

Леді Ярдлі здригнулася й підвела очі, а її чоловік невпевнено рушив назустріч нам, шукаючи поглядом вказівок від Пуаро. Мій маленький друг почувався як риба в воді.

— О, прошу мені вибачити! Я досі намагаюся розплутати справу міс Марвелл. Вона ж має приїхати до вас у п'ятницю, я не помиляюся? Тож я прибув сюди, щоб переконатися, що тут безпечно. Також я хотів запитати в леді Ярдлі, чи не пригадала вона часом, які ж усе-таки були марки на тих конвертах із листами, що їх вона отримувала?

Леді Ярдлі сумно похитала головою.

— Боюся, що ні. Розумію, що мала б звернути на це увагу, але я навіть не думала, що все виявиться так серйозно.

— Ви залишитеся в нас ночувати? — запитав лорд Ярдлі.

— О, мілорде, не хочу вас обтяжувати. Ми залишили речі в заїзді.

— Ні-ні, все гаразд! — Лорд Ярдлі зрозумів натяк. — Я пошлю по них людину. Ви нас не обтяжите, запевняю.

Пуаро дозволив себе вмовити. Він сів біля леді Ярдлі й почав знайомитися з дітьми. За хвилину вони вже бавилися всі разом, і навіть мене їм вдалося залучити до гри.

— *Vous êtes bonne mère*¹, — сказав із галантним поклоном Пуаро, коли з'явилася гувернантка і забрала дітей.

Леді Ярдлі поправила скуйовджене волосся.

— Обожною своїх малих, — сказала вона тепло.

— А вони вас, і не дарма! — Пуаро знову вклонився.

Звук гонга сповістив, що настав час переодягатися до вечері, і ми підвелися, щоб розійтися по кімнатах. Аж тут зайшов дворецький, тримаючи на таці телеграму для лорда Ярдлі. Той перепросив і розірвав конверт. Прочитавши текст, лорд захвилювався.

Зітхнувши, він передав папірець дружині, а потім виразно глянув на мого друга.

— Заждіть хвилю, мосьє Пуаро. Думаю, вам варто знати, яке повідомлення я отримав. Пише Гоффберг. Він повідомляє, що знайшов покупця для діаманта: це американець, який завтра від-

¹ Ви чудова мати (*фр.*).

пливає у Сполучені Штати. Сьогодні ввечері він пришле до нас фахівця, який огляне камінь. Їй-богу, якщо все буде добре... — лорд не договорив.

Леді сумно відвернулася. Вона досі тримала телеграму.

— Я б дуже не хотіла, щоб ти продавав його, Джордже, — сказала вона тихо. — Коштовність так довго була у власності нашої родини. — Леді помовчала, ніби сподіваючись на відповідь, але так і не дочекавшись її, спохмурніла й стенула плечима:

— Я йду одягатися. Заодно вберу наш «товар». — ледь скривившись, вона повернулася до Пуаро. — Це одна з найбридкіших прикрас у світі! Не знаю, який ювелір її створив. Джордж завжди обіцяв, що переробить її для мене, але так цього й не зробив, — із цими словами жінка вийшла з кімнати.

За півгодини ми зібралися у великій вітальні, чекаючи на леді. Вечеря вже мала розпочатися, а її досі не було.

Раптом почувся шурхіт, двері розчинилися, і перед нами постала леді Ярділі, убрана в білу блискучу сукню. Її фігура аж сяяла, а на тонкій шії ясніла смужка вогню. Леді стояла, одною рукою ледь торкаючись прикраси.

— Прийміть цю жертву, — весело сказала вона. Де їй подівся її похмурий настрій. — Зачекайте, зараз увімкнемо горішне світло, і ви побачите найпотворніше намисто в Англії!

Вимикач був якраз за дверима. Леді потягнулася до нього, і раптом сталося щось жахливе: усе світло згасло, двері грюкнули, і за ними почувся довгий пронизливий жіночий крик.

— Боже! — видихнув лорд Ярдлі, — це ж голос Мод! Що сталося?

У темряві ми кинулися до дверей, зачіплюючись один за одного. Щоб знайти вихід, нам знадобилося кілька хвилин. І що ж відкрилося нашим очам! Леді Ярдлі лежала на мармуровій підлозі непритомна, а на її шиї, там, де було намисто, видніла кривава смуга.

У першу мить нам здалося, що леді не жива, але коли ми схилилися над нею, її повіки розтулилися.

— Китаєць, — ледве прошепотіла жінка, — китаєць, бічні двері...

Лорд Ярдлі зірвався на ноги, лаючись. Я скочив услід за ним, серце мало не вистрибувало в мене з грудей. Знову китаєць! Бічні двері виявилися маленькими дверцятами в кутку, лишень за

якийсь десяток ярдів¹ від місця, де лежала леді. Коли ми підбігли до цього виходу, у мене вихопився скрик: просто на порозі лежало намисто, що його, тікаючи, впустив злодій. Я впав на коліна і радісно схопив прикрасу, аж тут скрикнув лорд Ярдлі: посередині намиста з'явив отвір. «Зірка Сходу» зникла!

— Так он воно що, — видихнув я. — Це були не звичайні злодії. Їм потрібен був саме той камінь!

— Але як той китаєць потрапив у дім?

— Через ці двері.

— Та ж вони завжди замкнені!

Я похитав головою.

— Зараз не замкнені. Погляньте. — Я штовхнув двері, і вони відчинилися.

Тут щось упало на підлогу. Я нахилився й підняв клаптик шовкової тканини з вишивкою. Без сумніву, він відірвався від халата китайця.

— Мабуть, поспішаючи, він прищемив край одягу дверима, — пояснив я. — Біжімо за ним! Він не міг утекти далеко.

Та всі наші зусилля виявилися марними. Злодій легко розчинився в темряві. Ми мушили повер-

¹ Близько 10 метрів.

нутися, і лорд Ярдлі послав слугу в поліцейний відділок повідомити про злочин.

Пуаро весь цей час був із леді Ярдлі, він подбав про неї не гірше, ніж це зробила б жінка. Леді почувалася вже значно краще і змогла розповісти нам, що сталося.

— Я саме збиралася ввімкнути горішне світло, коли ззаду на мене напав чоловік. Він рвонув на-мисто на моїй шиї так сильно, що я впала навznak. Тоді я встигла помітити, як він тікає через бічні двері. Волосся в нього було заплетене в косичку, а вбраний він був у вишитий халат, тож я здогадалася, що то китаєць. — Леді замовкла і здригнулася.

Увійшов дворецький і тихо сказав лордові Ярдлі:

— Прибув джентльмен від Гоффберга, мілорде. Він каже, що ви на нього чекали.

— Сили небесні! — вигукнув із досадою лорд. — Треба з ним поговорити, мабуть. Але не тут, Маллінгсе, а в бібліотеці.

Я відвів Пуаро вбік.

— Дорогий друже, вам не здається, що нам краще повернутися в Лондон?

— Ви так вважаєте, Гастінгсе? Чому?

— Ну, — я делікатно кашлянув, — усе пішло трохи не так, як планувалося, правда? Ви сказали

ЗМІСТ

Зірка Заходу	5
Трагедія в Мерсдон-Менорі	46
Підозріло дешева квартира	70
Таємниця Мисливської хатини	96
Крадіжка на мільйон доларів..	119
Єгипетська гробниця..	137
Крадіжка в готелі «Гранд Метрополітен»..	163
Викрадення прем'єр-міністра.	192
Загадкове зникнення містера Девенгайма	225
Убивство італійського аристократа	250
Захований заповіт	269

Літературно-художнє видання

КРИСТІ Аґата
Пуаро веде слідство
Збірка

Головний редактор *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *С. В. Півень*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. І. Невєрова*

Підписано до друку 09.08.2019. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 11,61.
Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Крісті А.

К82 Пуаро веде слідство : збірка / Арата Крісті ; пер. з англ. А. Яшук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 288 с. — (Серія «Легендарний Пуаро», ISBN 978-617-12-6900-2)

ISBN 978-617-12-6898-2

ISBN 978-0-00-816483-6 (англ.)

Якщо скоєно злочин, то десь зачаївся злочинець. Якщо він є — його можна знайти. Для Еркюля Пуаро не існує справи, яку не можна розкрити. Геніальний детектив здатний відшукати втрачені древні реліквії і розгадати загадкову смерть чоловіка, який напередодні застрахував себе на чималеньку суму. Пограбування на мільйон доларів та крадіжка коштовностей, приголомшливе викрадення прем'єр-міністра й справа про зниклий заповіт — кмітливий детектив приймає кожний виклик і починає чергове захопливе розслідування!

УДК 821.111

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Вбивство у «Східному експресі»

Поїзд о 4:50 з Педдінгтона

Кишеня, повна жита

Убивство в будинку вікарія

Карибська таємниця

Оголошено вбивство

Тріснуло дзеркало

І не лишилось жодного

Свідок обвинувачення та інші історії

Випробування невинуватістю

Смерть на Нілі